+ 2 ქულა

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 2 ნოემბერი.

“დინამო” (თბილისი) _ “სპარტაკი” (მოსკოვი) _ 2:0 (2:0).

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, პეტრიაშვილი, გოგიჯანაშვილი, გავაშელი (ყიფიანი), მ. მაჩაიძე, ასათიანი, გუცაევი (კუტივაძე), გ. ნოდია, ლ. ნოდია.

“სპარტაკი”: დარვინი, ლოგოფეტი (ბუკიევსკი), ოლშანსკი, ლოვჩევი, აბრამოვი, ბულგაკოვი, მინაევი, ჰუსაინოვი, პისკარიოვი, პაპაევი, რუდინი (ეგოროვიჩი).

მსაჯი: მ. ჩერდანცევი (ალმა-ათა).

ძნელია გადაჭარბებით შეაფასო იმ მატჩების მნიშვნელობა, რომლებიც თბილისის “დინამოს” ჰქონდა დარჩენილი 2 ნოემბრისთვის. 4 ქულა, ესე იგი ორივე თამაშის მოგება ის მინიმუმი იყო, რომელიც ჩვენს გუნდს სჭირდებოდა საპრიზო ადგილზე გასასვლელად. მაგრამ ამას აუცილებლად უნდა დაერთოს დინამოელთა კონკურენტების შეფერხება მომავალ შეხვედრებში, რათა ჩვენი 35 ქულა გამსვლელ ბალად იქცეს ვერცხლის ან ბრინჯაოს მედლებისთვის ბრძოლაში.

“სპარტაკს” წამყვან ჯგუფში მოხვედრის იმედი გადაწურული აქვს, მაგრამ პრესტიჟის შენარჩუნებისთვის ძალას არ იშურებს დარჩენილ მატჩებში. ამას გარდა, გუნდს უფლება არა აქვს თუნდაც ოდნავ მოადუნოს მზადყოფნა და მობილიზება, ვინაიდან ევროპის ქვეყნების თასების მფლობელთა თასის გათამაშებაში საუკეთესო მდგომარეობაშია.

ერთი სიტყვით, მოსალოდნელი იყო შეუპოვარი, დაუნდობელი ბრძოლა და ასეც მოხდა. 90 წუთი აღსავსე გამოდგა დაძაბული, სახიფათო მომენტებით, ორივე მხარე ერთმანეთის ღირსეული მეტოქე აღმოჩნდა.

პირველი ტაიმი მთლიანად დინამოელებისა იყო. ტემპს, რომელიც მათ შესთავაზეს სპარტაკელებს, სტუმრები ვერ აჰყვნენ, თავიდანვე წააგეს ბრძოლა შუა მინდორში და იძულებული გახდნენ თავიანთ საჯარიმო მოედანზე დაეხიათ მდგომარეობის სახსნელად. კონტრთამაშის შექმნა მათ ვერ შეძლეს ჯერ ერთი იმიტომ, რომ მასპინძლები განუწყვეტლივ, სწრაფად და მაქსიმალური ენერგიით უტევდნენ, მეორეც, ბურთის დაკარგვის შემთხვევაში “დინამოს” თავდამსხმელები აქვე, “სპარტაკის” საჯარიმო მოედანზე ებრძოდნენ მოწინააღმდეგე მცველებს და არ აძლევდნენ საპასუხო იერიშების წამოწყების საშუალებას. რაც შეეხება ორივე გუნდის ნახევარმცველთა “ურთიერთდამოკიდებულებას”, თბილისელები ცენტრალურ ზონაში თავიანთ მეტოქეებზე მთელი თავით მაღლა იდგნენ.

დინამოელებმა ანგარიში ადრევე გახსნეს, რამაც მათს თამაშს მეტი დამაჯერებლობა მისცა. ეს ასე მოხდა: მე-8 წუთზე მაჩაიძემ განახორციელა სწრაფი გარღვევა, გადასცა ბურთი გ. ნოდიას, მან _ ლ. ნოდიას და ზუსტი, შეუცდომელი დარტყმის შემდეგ ანგარიშიც გაიხსნა.

დინამოელთა იერიშები თითქმის მთელი ტაიმის განმავლობაში არ შეწყვეტილა. აქტიურად მოქმედებდა შეტევის ორივე ფლანგი, განსაკუთრებით, ლ. ნოდია. რამდენიმე გამოუყენებელი მომენტის შემდეგ “სპარტაკის” კარში მეორე გოლი გავიდა. 43-ე წუთზე მაჩაიძემ, რომელიც ბურთით მოძრაობდა მოსკოველთა საჯარიმო ხაზის გასწვრივ, შეამჩნია, რომ მეკარე დარვინს არ ჰქონდა კარგად შერჩეული ადგილი კარის წინ და დაუყოვნებლივ დაარტყა. დარვინს ამ მომენტში ფეხიც დაუცდა და ანგარიში გახდა 2:0.

სრულიად საწინააღმდეგო ხასიათი მიეცა ბრძოლას მეორე ტაიმში. თბილისელებმა ტემპს უკლეს, შეუდგნენ ბურთის ხანგრძლივ გათამაშებას და ინიციატივას სპარტაკელები დაეუფლნენ. არ გაამართლა შეცვლამაც, ვინაიდან, გუცაევის მინდვრიდან გასვლის შემდეგ ხელ-ფეხი გაეხსნა ლოვჩევს, რომელიც შემტევი ტიპის მცველია. ყიფიანს ადგილი უნდა დაეკავებინა მარჯვენა ფლანგზე, რათა ლოვჩევისთვის არ მიეცა თავისუფალი მოქმედების საშუალება. ეს კი არ მოხდა. კუტივაძეც მაშინვე ვერ ჩაება ბრძოლაში მთელი მონდომებით და “სპარტაკი” სრული ძალით გადავიდა იერიშზე. თამაშის მთელი სიმძიმე დააწვა დინამოელთა დაცვას, გოგია სისტემატურად ერთვოდა ბრძოლაში, შეიქმნა რამდენიმე ძალიან სახიფათო მომენტი 55-ე წუთზე ჰუსაინოვმა შორიდან ძელს მოახვედრა ბურთი, შემდეგ პაპაევმა ააცდინა მიზანს ახლოდან, გოგიამ მოიგერია აბრამოვისა და პისკარიოვის ძლიერი დარტყმები...

ასე გაგრძელდა საკმაოდ დიდხანს, დაახლოებით 30 წუთს. მაინც, თბილისელებმა გაუძლეს ამ სიძნელეებს, მოიგერიეს შტურმი და ბოლოს ისევ გაათანაბრეს თამაში, ხოლო 75-ე წუთზე სტუმრები იღბლად გადაურჩნენ გოლს, როდესაც ნოდიას მიერ დარტყმული ბურთი სულ რამდენიმე სანტიმეტრით ასცდა მათს კარს.

ბ. ქორქია.
“ლელო”, 4 ნოემბერი, 1972 წ.